

[Transcript] Studio N / Co se dělo za zdmi České televize

Je čtvrtek 22. června, posloucháte studio N, tady je Filip Titlbach.
Dnes o tom, co sedilo za zdmi České televize.
Dnes o tom, co sedilo za zdmi České televize.
Dnes o tom, co sedilo za zdmi České televize.
Dva z nejslidovanějších publicistických pořadů v zemi.
Dvě výrazné televizní tváře a dva podněty, které odstartovali interní šetření i veřejnou debatu, která nemá ve vztahu k České televizi obdoby.
Je tu 168 hodin, srdčně vás vítám.
Objetování s denka nekoli.
Deník N několik měsíců mapoval zkušenosti bývalých i současných členů redakcí pořadů reportéry ČT a 168 hodin.
Co porvedením Marka Volnera a Nody Friedrichové zažívali?
A proč roky trvající problémy nikdo pořádně neřešil?
O tom se budou bavit s redaktorkami deníku N Dominikou Píhovou a Karolínou Klinkovou.
Vítejte, ahoj.
Ahoj, Filip.
Ahoj, Filip.
Sou tu reportéry ČT, máme pro vás nové kauzy a reportáže.
Jsme rádi, že se díváte dobrý večer.
Na začátek je asi potřeba připomenout, že ty dva pořady vedli dva lidé.
Mark Volner, reportéry ČT a Nora Friedrichová 168 hodin.
Co vám odvyprávili tě, kteří pro ně pracovali a nebo kteří pro ně pracují?
Co tam zažívají a co tam zažili?
Já bych do toho chtěla ještě rychle vložit jinou vsuvku na začátek, abychom jasně deklarovali, že nijak nechceme a nehodláme spochybněvat tu kvalitní práci, kterou redaktori, reportéry, novináři v obou dvou těch pohradech dlouhodobě odvádí.
My jsme se to v situaci opravdu začali zabívat v reakci na různé závažné obvinění, která proti sobě veřejně vznesli osobnosti odpovědné za ty redakce.
A pokusili jsme se proniknout do toho, jak to v těch pohradech chodí pod vedením Volner a Friedrichové, jak to tam fungovalo.
Ale vlastně je to samotné chování těch předních novinářů tvoří jenom část toho našeho příběhu, protože z pohledu veřejného zájmu považujeme za zásadní hlavně to, abychom z taky podívali na způsob řešení té instruce samotné a taky na to, jestli má nastavené nějaké funkční mechanismy nebo postupy, které v podobným situacím umí zabránit, nebo je umí řešit.
A zároveň si uvidomujeme, že česká televize čelí různým tlakům, zvenků.
Různým utokům neustále?
Ano, přesně tak. A pro nás bylo zajímavé, jak právě tohle umí balancovat s tou potřebu řešit, ale ty interní problémy a ty problémy, které se mohou vyskytovat v těch jich pořadech a redakcích.

A když se dostaneme k těm konkrétním problémům, co se tedy dělo, tak tě lidé, kteří pracovali pod Markem Volnerem a Rour Friedrichovou, tak co tam tedy zažívali a tom pracověšti?

My bysme to možno rozdělili.

Jsou to dve kázy, které jsou dost prepletěné, už len tím, ako začali, o tom se určitě budeme bavit.

Ale tě redakcie, jsou samostatné redakcie a ty lidi popisovali trochu jiné věci v každej istých redakcích.

Já bysme možno začala reporterami ČT, my jsme hovorili v posledných pětiach mesiacoch s věc, než 15 ľudmi, který mají tu pracovnu zkušenost s reporterou ČT.

Uplně všeci, z kterými jsme hovorili,

popisovali situácie, které byly vypete z různých důvodov.

Jeden je ten, že je to asi objektivně naozaj veľmi náročna práca,

pracuješ pod nějakým časovým plakom,

pracuješ na významných závažných kauzách investigativného charakteru.

To je prostredě, které naozaj asi prostě prirodzeně vedí

k nějakým vypetím situáciám.

Zároveň se všeci zhodovali v tom,

i s ty důvod, k nějakým konfliktom,

bola i natura chovaně šefa reporterou ČT Marka Volnera.

Ak by som mala vypichnout nějaké konkrétné veci,

které nám ty lidé popisovali,

hovorili o údajném kriku v střížniach, na poradách,

hovorili o tom, že bolmarek Volner údajně výbušný,

nevyspytatělný, že se tam objavovali útoki,

které možno začínali nějakou pracovnou neshodou,

ale často vyplinuli aj do osobných útokov

a hovorili o chovaní, které smerom od toho šefa

považovali za neprimerané, ponižujícíe,

hovorili o údajných, sexuálních narážkách,

o komentovaní v schladu, o nevyžadaných dotikoch.

Jak se jich to dotklo, tehle poznámky

a tohle chovaní Marka Volnera?

Děkujte, že se to je vždycký?

Jedna z kopinah ľudí hovorí o tom,

že v tomto pracovném prostredí dokázali úplně v pohodě fungovať.

Hovorili o tom, že chápali, že to je nějaká současvějské práce,

chápali, že to prostredě je vypete,

zároveň si cendili na tom hovaní Marka Volnera,

že on se si cvedil s ich pohladu našťvať,

ale cendili si na něm,

že jako náhle ta reportař bola odvisělana,

jako náhle byla na tej obrazou,

které konflikty zmýzli
a na druhých děni, ako keby to ani nebolo.
Oni si cendili to,
že te problémy zmýzli,
že už se to nějak neneslo do toho dalšího dnia.
Druhá skupina lidí, ale popisuje trošku i nepřežívaně,
hovorí o tom, že se neveděli tak jednoducho odprostit od tých konfliktov,
hovorili o tom, že to malo na nich rozne psychické dopady.
Velmi zajímavý motiv, který se tam často objavoval,
byl motiv o varenej žabe,
to jsme počuli niekoľko krát z týchto lidí,
odkazovali se na taku bájku o tom,
že položíš do vracej vody živů žabu,
zapněš podňou teda ten plín
a ta voda se začne zohrjevať
a tím jako ten proces postupuje postupně,
nie je to, že náraz,
tak ta žaba se tam postupně uvarí.
Ak by si ju vložilo rovno do tého rucej,
tak by asi vyskočilo.
Ale tím, že ta to prostředě se mení v tom hranci,
tak ta žaba tam zostáva a postupně sa vari.
A oni se tam cítili tak to podle svojich slou.
Hovorí o tom, že utrpelo ich,
jakoby novinárské seba vedomě
prestali si dovervať v tej práci,
prestali veriť, to může ju dokážu robiť,
že ju dokážu robiť dobre.
Něktorí pravé z tých to dovedov,
co jsou aj opustili,
cítili pocit strachu v tej redakci,
snažili se někdy vyhýbať tomu šef,
vyhýbať situáciám, které by mohli věst k tomu konfliktom,
a cítili stud často.
Cítili to, že nevedějá ľudom vysvetliť okolo seba,
jako se cítí ani tím najbližším.
Ty teď mluvíš o reportéry chčete,
ty dvě kauzi jsou od sebe oddělené i časově.
Nejprv byla právě ta kauza,
která vyjela s Markem Volným,
ta kauza snorou Frydrychovou a 168 hodinami.
K tomu se ještě dostanem porce to stalo a tak dál.
Ale co zažívali lidi pod snorou Frydrychovou?
Tam ten příběh je trošku odlišný,

ale má v něčem podobné aspekty,
jsme se se dělí na to,
co jsou vysílí přímou prací v té redakci,
co nějakým způsobem jsou věci,
které vyplývají z principu toho,
jak je ten pořad postavený,
jak často se vysílá,
jaké má jako nároky na ty reportáže
a potom je tam znovu postava šefové
v tomto případě,
které někteří ty lidé připisují
velkou část těch problémů
nebo třeba minimálně to,
že některé ty situace byly horší právě
k ulitomu a způsobu vedení a komunikace.
My jsme v tomto případě mlovili
zbývalými spolupracovníky
a zaměstnanci toho pohradu
vracíme se s nimi
až tu šim 10 let zpátky
takže tam taky nějaká chronologická linka
a ty motyvy se často opakují.
Tě lidé s námi mlovili o nějakém
urážlivém nebo ponižujícím chování
o nějaké komunikaci,
která jim nevyhovovala pocitu,
že šefová nerespektuje,
že ignoruje, přehlíží
a mlovili také o těch dopadech
nejen na ty osobní životy,
ale také na ten ich pracovní výkon
a třeba i zdraví, často.
Přičítaly predrychové manažerská selhání
změňovali problém koncentrace
vlastně ve vškerých
rozhodovacích pravomocí
prakticky v rukách jednoho člověka
změňovali situace,
kdy nadřízená svou práci
podle nich nedělala,
v práci nebyla nemohly sehnat
a část toho, jak už jsem říkala,
jsou vysítí s tím, jak ten pořad
funguje, dlouhodobě, protože

opakovaně se mluví
o pod nějakým poddimenzování
té redakce, je tam málo lidí,
neexistují rezervy, je to
aktuální publicistický pořad
s obrovskou sledovaností
velkým tlakem na kvalitu
a bezchybnost, ale zároveň právě
to počínání té šefové
podle těch lidí, se který my jsme
se bavili, přispívalo
té jejich nepohodě,
já se potom projevovala, tak jak jsme
změňovali u tich reportéru, tak to možná
zmíním i tady, že te dopady
měli různé podoby,
byly to psychické dopady,
kdy lidé mluvili o tom,
že se cítili ponížení,
malým katí, že se cítili
třeba někdy jako malé děti.
Často změňovali nějaký dlouhodobý
stres, nějakou nevypočetatelnost,
nějaké chaotičnost
v té práci.
Měli jsme tam příběch
jedné bývalé
spolupracovnice pořadu, která
vyprávila, že
kůli tomu stresu cít, třeba
brala neuroly, aby
vůbec usnula, protože se bála
toho, jakou zpětnou vasbu
dostané od té šefové, když si přečté
tuší můjí zcénářs, nebo
něco v tom procesu podobného.
Mluvila také o zdravotních dopadech,
což jsme tady slyšeli
pojmenovane docela jasně, jako vypadávání
vlasů, stres, bolestí,
bricha, nějaká nevolnost
prostě předtím než musíš
jíš na poradu.
A potom taky

nesmíme zapomínat na to,
že třeba tě lidé chodili
i nemocní do práce. A to je vlastně nějaký
způsob, podle mě pro pojení
toho problému, jak je ten pořad nastaven
a taky, jaké prostří se
jako vytvořilo za ty roky.
Takže oni třeba říkali, že když byli
do teplotu, tak prostě
chodili do práce. A vlastně
Nora Friedrichová sama nám to přiznávala,
kdy jsme se jí natoptali,
že, ano, já jsem řádala
lidi, aby chodili do práce, protože
jinak by ten pořad zkrátka nevzniknul.
To tam je ten problém toho poddimenzování
těch lidí. Ano. Takže to
nějakým způsobem jsou vysí a ten poslední
dopad, který bych já ráda řekla
v tomhle případě, je, že
vlastně bětše na těch lidí, se kterými
byli, jak jsem říkala, byli to bývalí
zaměstnanci nebo spolupracníci, ale
oni vlastně v důsledku toho lepšecho
často z toho pořadu odešli.
Takže ten pořad
přicházel o vlastně kvalitní
novenářskou sílu, která odcházela
do jiných redakcí nebo do jiných mediálních
domů. Takže to je
taky vlastně jeden dopad, na který
nechci zapomenout.
A když se dostaneme zpátky k té chronologii, protože
ty se říkala, že steměli i tu možnost se podívat
k rze bývalé spolupracovnický dál do zadu,
tak jak dlouho se tohle to všechno dělo,
to je nějaká systematická věc,
která se obivuje v obou pohradech,
jak v reportérech čete, tak ve 168
hodinách bylo tím dočeno mnoho a mnoho
lidí. My, v tom případě
reportéru čete, se koukáme
nějakých 18 let na spět
a nepopisujeme

věci, které sedili 18 let v kuse, jsou tam jako různé rozdíly a v těch článkách tam opravdu tunuanci, jako dáváme i na jevo, protože tam opravdu nepanuje nějaká schoda na tom, že 18 let vypadalo tak nebo tak, ale jdeme takhle do té historie a dostáváme se až do prakticky současnosti, dostáváme se až do bodu, kdy je podán podnět na Marka Volnera.

V případě 168 hodin tam je ta historie o něco kračím, tuším, že se vracíme třeba 10 let zpátky a nějakým způsobem se zajímáme o to, jak pořad fungoval zhruba od roku 2012-2013 až do současnosti.

Já bychom tu ještě možno doplnilo jednu poznámku

za těl, co ako Dominika spovínala při tých reportéroch ľudě nevnímají nějaký výrazný bod

v tých 18 rokoch, kdyby se vecí zásadně změnili, tak při

168 hodinách o takom to bodě hovorí a vnímají to v kontextě

toho Akonore Fridrichová se začala venovať charitatívne práci.

Oni

vlastně ty ľuděs, kterými jsme ho veruli to vnímali, takže tě systemové problémy, alebo problémy, kterým čelili oni jako osobně se v tom momentě vlastně prehlubili v té redakci.

Jak tyhle dvě kauzi začali?

Jak tohle celé začalo vyplovat na povrch?

Kde to začalo?

Začalo se to v novembri minulého roku, to znamená listopat.

Kiedy bývala reportérka
če je té marketa do Běhašová
která teda už v čete ne je
neposoby tam na svojom webe
zverejnila článok, který
nazvala, myslím, nějakým
spôsobom
pracovné prostredě v reportéroch četé
a písala tam o údajnom
nevhodnom hovaní Marka Volnera
o údajných
seksuálních narážkách
o údajnom bozingu
tak se to vlastně začalo.
Ten článok se začal nějak zdělat,
začal se šířit
kolikodní na to podala
podnět právě Nora Frydrichová
poslala e-mail v vedeniu české televízie
a Markovi Volnerovi
kde ich vyzvala k tomu, aby
aby te informácie
nějak přešetřili, aby se pozreli
na to chovaně.
Kolegi nepodala podnět na kolegu
v té české televíze? Ano a
poprosila to vedeně
prosím chcela bychom byt ujistěna, že toto
nije pravda. Zároveň tam napísala,
že informácie, ktoré
Marketa do Biašova v svojem článku
popisovala, tě, ktoré sa
vztěhovali k tomu údejnému
seksuálnemu obťažovaniu,
tak je už od něj Nora Frydrichová
počula v minulosti, myslím, že spomínala rok 2015
a že si to znova vybavila
a že teda už to počula
v minulosti a prosím teda přešetřitě to.
V náveznosti na to
začala česká televízia konať
zrádila
špeciálnu komisiu, ktorá mala
chovaně Marka Volnera přešetřit.

To se vlastně dělalo
od toho konca novembra
do konca roka
a na začiatku tohto roka
podal podnět
na Nora Frydrichtovu práve Mark Volner.
Spátky kolega na kolegeni.
Reci pročne.
A ten se k tomu vyjadřil
tak, že to urobil preto,
lebo hovoril zbývalými
kolegami Nora Frydrichtovej
a tého k tomu to k roku vyzvali.
To nám zopakoval vlastně
hovor, který jsme s ním vědli
a hovoril to už aj pred tím.
Jak se k tomu nakonec postevala česká televize?
K těmle dvěma problémům?
Česká televize jakož bylo zmínena
v obou případech
a zřídila interní komisy,
která se skládala z jedné právněčky,
jednou právníka a ombudsmana
české televize
a začala se tím zabívat
a začala si zvád lidi,
kteří mají pracovní zkušenost
z těch pohradů.
Tam chodili říkat svoje zkušenosti
nebo
nebo to třeba v některých případech
odmítli, někdy se lidi nahlásili sami,
že by chtěli říkat
svoje zkušenosti před tou komisí
a potom komise samozřejmě mluvila
taky s těmi vůči, kterým byli
ta naštření zvednutá,
takže s Markem Volnerem a Norof Redrichtovou.
No a vlastně
výsledek
se zase liší v obou dvou případech.
U reportéru ČT tam jsme se někdy
poloveně ledna dozvěděli,
že

po dohodě Mark Volner
odchází z České televize
takže tam byl
výsledek to, že česká televize se s ním
v prohlášení
rozloučila jako s jedním z nejlepších novinářů
v zemi, který za 17. svého
působení v redakci odvedlo
mimořádnou práci v oblasti investigativních
žurnalistiky, to teď je
přijímá citace z toho. Ale vlastně co
přesně se v té redakci dělo
jaká jsou zjištění komise
co mohl být ten problém
a tak to
instituce nikdy veřejně nějak víc nekomentovala
bylo tam akorát jedno
pro hlášení nebo stanovisko
které mluvilo o tom,
že nedošlo
tresnému činu.
Nebo že nešlo o jednání,
které by neslo znaky tresného činu.
Ale
není otázka
pro komisy
pro televize, to je otázka
případně pro policii, nebo
prostě sou. A já ani nemám dojem,
že by to bylo otázka, která by vysela ve vzduchu.
Jo, jako není to určitě otázka, na kterou
se ptala Nora Friedrichová ve svém podnětu,
který adresovala vedyň.
Jenom k tomu, k tomu ještě chci dodat,
to je taky důležitá informace,
že na základě těch mediálních výstupů
se děním v reportážích četé
začela zabývat právě
i Pražská policie, to stále trvá,
co pořád.
Jede, no a v reportážích četé
došlo k nějakým změnám, protože
Marek Volner nebyl jenom dramaturgiem
reportážerem četé,

ale byl taky šefem reportážní
publicisticky, což znamená, že pod ní
spadalo víc ro,
takže tam došlo k nějakému oddělení
roli, nově dramaturgijní pořadu
se stala Aneta Snopova
a dočila těch publicistických
pořadů se postavil i řívondráček,
o kterém se asi ještě
později zmíníme
a u těch 168 hodin to bylo
jinak Nora Friedrichova
vysíla, je dál
moderátorkou, je dál dramaturgijní
a generální ředitel
po tom konci toho šetření řeklo, že
v úctě stávajícím redaktorům
nedocházelo k žádnému šikanoznímu
nebo jinak nevhodné muchování,
které by překračovalo
hranici
mezi podřízeným
zároveň
znova konkrétní
penzum výpovědí, co se tam objevilo
televize, nekomentovala
jenom
teda řekla, že šetření
objevilo nějaké nedostatky,
které jsou vysítře vlastně nízkým počtem lidí
nebo z nějakou
chaotickou pozní komunikací
a nebo nezprávným
dramaturgickým veděním, tam se znova
tím pádem otevřila po pár letech
otázka toho z daby
v 168 hodinách
přibýt další dramaturg
slíbyli se další změny
posílení personální,
že by tam mělo být více redaktorů,
aby se předcházelo podobným situacím
a zároveň
tedy má vzniknout nějaký

návrchplán
toho, jak to redakci lepe do budoucna
zabezpečit a nastavit.
My se teď spolubavíme o jednotlivých závěrech
české televize, ale změnilo se
něco institucionálně, změnilo se něco
obecně v celá české televizi
od těchto dvou kauzách?
Určitám došlo k nějakým změnám.
Jedna z těch nejvýraznějších je,
že se rozšířila působnost ombucmana,
který do té doby
byl ombucmanem pro diváky, pro veřejnost
a teď je nově ombucmanem do vnitř té instituce.
Takže to je
docela velká novinka.
A kdo konce je proměň?
Já vím ještě o jedné novince, protože
jsem byl nedávno v české televize na rozhovoru
a když jsem prošel vrátnicí,
tak tam byla tabule.
To je deset pojistek proti diskriminaci.
Jak se mají chovat zaměstnancí české televize,
jak se bude chovat samotná česká televize,
tak to je asi také novinka.
Tady to, já tomu budu říkat,
desatero.
Je takový obecně sepsaný,
jsou hrn věcí, které se mění
kromě toho ombucmana
je tam i nějaký příslib lepší
informovanosti zaměstnanců,
aby uměli rozpoznat
závadné nebo diskrimenační jednání.
Je tam slíp,
když se bude víc pracovat
s vedoucími pracovníky,
že
k dispozici psycholog,
pokud lidé potřebují,
nebo se stanou terčem
nějakého nevhodné hochování,
a televize kyslibuje,
že připraví konkrétní manuál,

jak řešit konflitní situace.
A tohle všechno
jsou nějaké změny,
které se projevují
jako proti jednotlivce,
jako organizaci,
že tam třeba i příslib toho,
že se budou eliminovat
situace, kdy někdo
se mu kumulují příliš pravomoc,
a tím pádem tam vzniká
potřeba rozprostření
těch kompetenci, nebo těch
odpovědností.
Ale všechno je trošku obecné.
Já nevím, že si viděl ten papír,
když si to skoumal,
ale není to úplně konkrétní
plán. Je to spíš takový
příslib lepších zítřků.
Ale ty konkrétní detaily
jsme tam nenášli úplně,
tak jak jsme si mysleli, že by mohli být.
A když se ale vrátíme k těm konkrétním závěrům,
tak jak ten celý postup české
televize hodnotí těch,
kteří se svěřili, jak to chodí
v těch 168 hodinách,
jak se cítili v reportérech čtete,
co oni to mu říkají, jak se k tomu
ta česká televize postavila?
Čo se týka tých nějakých řešení,
popísala Dominika, oni mají
pocit, že jsou málo konkrétné.
Že tam naozaj chýba nějaká
časová lehota, kedy má
byť něče vypracované. Ako presně
výzera postup nějakého nahlasované.
Vědě, že se možu obratit na ombucmana,
vědě, že existuje nějaká
aplikácia na nahlasované
nějakých podnetov, ale
čo se týka toho ombucmana mají
nějaké obaví

z toho, že je to člověk, který
v tej instrukci posobí dlhé roky.
Dlhé roky sedí
v budové spravodajstva
a majú trošku obavu
z toho, či je vhodné,
či chcú, vlastně se obrace
na člověka, který v tej instituci
je takto dlho, zo všetky mi sa pozná
majú z toho obavu.
Zdajne závislí.
Majú z toho obavu zajem nezávislí.
Ano. A jak by som to malo
nějak možno širše
zhodnotit, tý ľudia, který
na tých komisijách
popísali to svoje
tu svoju negativnu zkusenost,
ty, který mali nějakou možno
doovoru v té komisie
a nádej, že se něčo zmení,
tak hovorí o nějaké také
celkové pachutí, že
českatele věci je něčo, něčo
zkusila, něčo z nějakými
řešeniami prišla, ale
celkovo majú pocit, že vlastně
urobili všetko, čo se od nich žiadalo,
prišli na té komisie,
rozpovedali té svoje negativné
ale nemajú pocit,
že ta nádej
v tu naozaj snu změnu se naplnila,
dúvali, že naozaj príjde něčo
jako systémové velké
a nemajú pocit, že se to stalo
a zároveň
čo se tam
tak taký motiv, který se tam objavil
bol ten, že malý, kolko krat pocit,
že je vlastně ublížli len sami sebe
alebo dostali sami seba do nějaké situace,
které nepřijemná.
Je bych jen omeště chtěla

dodat, že tam je vlastně docela důležité říct jakou skepsí tí lidé do toho procesu už vstupovali, že to rozhodně nebylo tak, že tí lidé, které jsme mluvili by měli na prostou důvěrov to, že jich instituce, pro kterou roky pracují se dokážet, jako tomu postavit a vyře to. Ale vlastně se to si řekli, že do toho půjdou i přes nějakou jako nervozitu, nebo nejistotu z toho výsledku a právě to, co popisuje já si myslím, že s tím jako blízce jsou vysí, že ona už na začátku tam byla nějaká míra nedůvěry a pak se ukonejšila tím postupem té komise, protože spouste lidí velice důvěrovala přišlem velice profesionální a tak a potom zase se trošku umenčilo v tom důsledku. Kdo všechno v minulosti věděl o těch problémech v obou redakcích v ta televizie? Jedna respondentka nám povedala jednu velmi zájemovu vetu a ta zňala tak, že na tých kavčích horách se níž neutají. Tam věkaždý všetko, tam prostě dnesu tajomstvá a zrovna této veci, o kterých se tu dnes neboli tajomstvo. To v tom se naozaj zhoduje s mnohimi inými ľudmi, s kterými jsme o tom hovorili. A k se ale pýtaš na nějakých možno věducích pracovníkov, ale byl lidí, který boli nad Marko Volnerom,

nad Norov Shrydrychovou,
tak tu můžeme, v případě Marka Volnera
tu můžeme hovořit o Jirim von Dráčkovi,
čo bol v minulosti
šef aktuálnej publicistiky, pod ktorou
reportery spadali.

Potom tu môžeme hovořit o
v prípade 168 hodinách
o Andrėj Mejstorovičovej,
které je kreatívna producentka
tohoto pořadu.

A môžeme tu hovořit o
zdaňkoví šámalovi, který je
vše vzpravodajstvo
a športu.

To všetko jsou lidí, kterých
nám naši respondenti spomínali
v kontextě toho, že
se na nich nějakým způsobom obracali,
nějak s nimi o tej situací hovorili,
o tej svojí nespokojnosti, už v minulosti.

My jsme to nějak
celé zráťali a
z toho, co jsme zráťali, vyplíva,
že se tu situáciu za tých
asi je
přibližně od roku 2007-2008
pokušali nějakým způsobom
řešit reportery v jednom alebo
druhom programe a spodně 10 krát.

A obracali se právná týchto
ludí. A ešte možno
vlastně při 168 to je
možno malo intuitivné, ale obracali
se i na marka Volnera, ktorý
vlastně stál nad norou
Fridrichovou, jako ševe
reportery nepublicistiky
a ten programe 168
hodin spadal práve pod něho.

A oni se obracali na marka Volnera
z nějakými výhledami
v očí nory Fridrichovej.
A proč to tady neřešilo ti nadřizení?

No, to je, myslím, dobrá otázka,
na kterou jsme se neustále snažili ptát.
Třeba šev z pravora jsi
o sportu Zdeněk Šámal, který byl
přímý nadřízený. Marka Volnera
komentoval tím, že oficiální
stížnost nikdy nedostal.
Každopádně tam je trošku problematické
to, co je oficiální stížnost.
Takže jsme se ho na to ptali
a vlastně říkali, že ta oficiální cesta
by pro něj byla, že by člověk
pojmenoval problém, že by za ním přišel
a řekl důzéváme jako ředitelem
zpravodajství, chci situaci,
ve který se nacházím řešit, protože
považuju za neunosnou.
A když jsme se ho doptávali,
pokud opravdu nikdy, nikdo
zovoru vlastně vyplenoval, že možná tak trochu
o dvou případech
ve vztahu k reportérům ČT
věděl, ale
že si to prosti skrátka spojeval
z nějakou jako osobní nespokojeností
nebo situací
toho jednoho člověka
a u druhého osoby, myslím, že to
vysvetloval tím, že mu ta osoba
skrátka přišla překvalifikovaná na ten pořad.
Nicméně
s deněk
šámal, s námi řešil i to
proč se tedy na něj ty lidé
neobracili, protože my se se na to ptali,
tak jako vy jste tady v nějaké pozici,
tak protože vám je nepříšli, když tedka
vidíme, co všechno, možná
jim jako vadilo nebo překážilo
no a on vlastně s to vysvetlili tím,
že mu možná nedůvěřovali
a když si ho ptáme,
proč vlastně ta důvěra v něj
chybí, tak on nám

vysvětlil, že
je to možná taky tím, že spoustu těch
lidí zna, a že by asi v některých
jejich stížnost neschledal jako
relevání.

To možná opostat i problému, ne?
A ještě doplnil, že asi byl běvý rost.
To mu nerozneme.

To byla odpavetna otázku, proč
ta důvěra v něho chybela.

A.

Každopádně podobně
se vysloval vlastně i šeh v komunikace
České televize Vít Koláč a
my jsme se na ty stejné dotazy
toho, proč se to neřešilo
třeba v minulosti nebo
jestli se opravdu ty informace někam nedostali
ptali i z křze tiskovou mluvčí
Karolínu Blinkovou generálního ředitele,
ale na naše konkrétní
dotazy ani na opakovane
nabídky rozhovoru
vlastně nikdy nekývle nebo neodepsali,
takže jsme ty informace nemohli
dostať přímo od toho vedení.

Jelom ještě taková vsuvka.

Přiž vás posluchám, jak tam líte ju různě ty podněty
Fredrychová na Volner a Volner na Fredrychovou
byly různě v nadřízených
podřízených pozicích.

Mezení mají nějaká osobní animozita
jako i z toho pline,

že se z toho stále ty dvě kouzy.

S vým způsobem se dá říct,

že oni velice už se spolupracovali
několik let, Marek Volner

byl nadřízený mnory Fredrychové,

168 hodin spadalo

pod reprotážním publicistiku

i tě lidé, se kterým jsme mluvili

byly překvapení do určit chmíry z toho,

že k tomu podáně těch podnětů

takhle došlo, protože měli počí,

že jsou blisí kamarádi
nebo minimálně dobří kolegové.
Každopádně pár let spátky tam došlo
k takovému profesnímu pracovnímu
rozchodu, kdy Marek Volner
nechtěl dál vec
168 hodin
a tím se jech cesty
vlastně rozešli, takže nevím,
jestli se dářic animozita,
ale
rozhodně spolu už nebyli
v tak blízkém pracovním vztahu
na těch velikých letech.
A když mi tady hulky popisujete
ty systémové problémy,
tak interní komise Udejně s líbla
těm, kteří vypovídali,
že se ta jejich slova nedostanou
přímo k Mareku Volnerovi.
Ale ono se to nakonec stalo
a Marek Volner tvrdí,
že to takhle bylo nastavené od začátku.
Jak došlo k tomuhle rozporu?
Jak to je se tohle vůbec mohlo stát?
To je stále trošku taká
zapeklita záhadna otázka,
že v tejto situácie a tohoto príslubu
existuje niekoľko presniakho,
který išli vypovedat,
některý aji explicitně
sa pýtali, či sa ich vypovede dostanu
k Mareku Volnerovi a na tej komisí
jejim údejně explicitně
komisia podlaže nije,
že bude existovať jedná zapečatina
kopia, které poputuje do
rúk generálneho řaditelá.
Marek Volner to celé
rozpráva trochu jinak, kdybym se na to pýtali
povedal, že
od začiatku věděł, že ten proces bude nastavený
tak, že anonymizovanú
správu komisie dostaně do rúk,

aby se mohl bránit, aby se mohl
vyjadrít k tým, k tým
veciam, ktoré lidi o něm hovorili.
My
jsme se na to pýtali ombudzma na třetě,
ktory bol tak těž členom
tých, tých interných
komisí a ten povedal, že
Marek Volner určitě myli,
že mu to určitě nesľubovali a že
komisia naozaj vypracovala jednu správú,
do rúk generálného řaditela
a
kde jsme se na to pýtali České
televízie, prostřednictvím
hovorkině Karoliny Blinkovej,
tak nám neodpovedala,
jako na dalších 15 otázok.
Vy jste mluvili
i s Markem Volnerem, i
s Norouf Redrichovou.
Jak oni reagovali na vaše otázky,
jak oni to celé reflektují?
Oni nám vlastně oba
zopakovali, že odmítají to,
že oba dva přiznávají,
že někomu nemusel vyhovat způsob,
jakým
ty pořady vedli, nebo vedou,
ale že zkrátka odmítají,
že by Marek Volner, že by někoho
šikanoval, nebo obtěžoval,
Norouf Redrichová, že by někoho
šikanovala. Norouf Redrichová
zároveň řekla, že vlastně to,
že nikoho nešikanovala, potvrzuje
taky závěr tej interní komise,
která v České televizi vznikla.
S Markem Volnerem máme celý rozhovor,
když jsme proběhly různé situace,
ale využili jsme i to,
že jsme se k té situaci
vraceli po několikam měsících,
takže tam byl nějaký odstup,

ale jsme seho, když některé věci
přehodnotil, jak na to nahlíží.
Norouf Redrichová rozhovor odmítla,
ale poskytla,
kde nikujen docela obsáhlé
vyjádření k tomu všemu,
a to odmínutí toho rozhovoru
jsou vysolo podle nějakou
milčenlivostí a nastavení
z mŕvčeté.

Takže tam jsme se na ten kontext
všech těch situací doptat nemohli.
Česká televize
a konkrétně tyhle dva pořady
jsou dlouhodobě podpalbo obrovské kritiky,
podpalbou různých útoků,
politiky a tak dál,
často absolutně neprávem.
Mě zajímalo na kolik je česká televize schopná
oddělit ten boj za svojí nezávislost
s tou personální prací.
Když je někdo skvelý novinář,
což oba bezpochyby jsou,
tak umí česká televize
kriticky nahrízet těch
manažerské schopnosti,
nejenom bránit před útoki zvenčí?
Myslím, že tohle je jeden
z těch úplně největších otazníků,
které celá situace
nebo to řešení odhalilo.
Že je tam obrovitánský rozdíl
mezi tím, jak ta instruce
chce odolávat, je kritice
a tím tlakům zvenčí.
A zároveň, jak dokáže nebo nedokáže
balancovat tohle s tou potřebou řešit,
vlastně nadřízení, chovajík podřízený
nebo jaké z tam vstahy ve vnitř.
My jsme to slyšeli mnohokrát
i u lidí, se kterými jsme
mluvili o té zkušenosti
pracovní z české televize,
kteří sami měli

zvášni pocit z toho,
že o něčem, co vnímali
problematicky mluví,
protože měli pocit, že všechno co řeknou
může být zne, už je to právě
k těm dalším útokům na veřejnoprávní instruci,
na veřejnoprávní televizi
a báli se toho,
že se to překrutí,
že to bude použito
byť na ten barák,
který je důležité
a všichni víme, jak moc veřejnoprávní
media jsou důležité,
ale právě možná i to,
aby se veřejnoprávní medium
umělo interně vypořádávat
s těmi to problémy,
je pro jeho přežití
stejně důležité, jako ho chránit
před těmi útoki
dál vyvíjet,
jak se to bude přenastavovat
a jak se ten balans
mezi těma dvěma potřeba
bude v budoucnu hledat,
ale myslím si, že právě
jako šetření a ty dva podněty
jasně ukázali, proč je důležité
se o to zajímat, protože
je to něco, kde
ta instituce má
hypoteticky docela velké nedostatky.
A čeho je to pozostatek?
Je to pozostatek toho 90. přístupu
Já to neumím úplně
říct, protože
já niká, já nemáme
Já jsem se v 90.
Učela mluvit a chodit
a nevím počítat
Já nevím, já jsem tam nikdy nesedila
každopádně je to motiv,
který slyšíš docela často,

když s lidmi, s medí,
s té mediální obce mluvíš.
Sam vlastně Marek Wolnen,
to říkal v tom rozhovoru,
že víte co, já jsem se prostě
mě do říjící pozice docela brzy
a taky popisoval
nějaký prostředí,
ve kterým
vyrůstal, jako novinář.
Takže nevím, jestli pozostatek,
ale zároveň
jsem měla pocit, že hodně krády
jsme se bavili s tím respondenty, tak tam bylo
takový implicitní
ale to znáte, ne?
Taky z redakce, že se tam trošku
křičí, trošku je to napětí,
trošku je to nějaký
my jsme vlastně vždycky s Kajou
říkali, no, my to
jako neznáme moc.
Vlastně pro nás
tohle není jako běžná
součást práce
a nevím, jestli to souvisí s tím,
že děláme v těštěné
mediu, ta televize, má úplně
jiné nároky, ale to pochopení
toho, toho tlaku,
toho stresu, toho prostředí
my jsme z Kráčka neuměli
vlastně tím respondentům
mě nabídnout, kde bychom chtěli, protože
to prostě neznáme.
Tak já jsem dělal v Českém rozlase,
takže vím, že ten tlak na to audio
a na to linární vysílání je velký,
ale samozřejmě je rozdíl mezi tlakem
na to, co člověk dělá,
že to musí do toho vysílání a tlakem
na toho člověka a nějaké chování.
Nicméně, byste mluvili
a měm pracovali, já jsem vás tedy viděl každý den

jak na tom makáte,
viděl jsem vás v různých emocionálních polohách
když jste slyšeli různé
ty příběhy a tak dál.
Pochopil jsem, proč je důležité o tom
psát a mluvit, ale
jaký to bylo na pět měsíců se ponořit
do takhle komplexní kauzy.
Kolik jste měli schůzek, přepisu,
nahrávek, úhlů, pohledu, jak jste to
celé vnímaly, vlastně osobně
protože jste se do toho museli na několik měsíců
skrátka úplně ponořit.
My jsme tam minulé rátili.
Respondentou, který jsme využili
v těch našich textoch, ich
výpovede jsme využili v našich textoch
ich bylo něče vyšet 20.
Potom to byly rozhovory
s různými vedúcími pracovníkmi,
tých bylo asi, já nevím, 6, 7.
Potom to byly samozřejmě různé
stretnutě, telefonáty, e-mailly
úplně pomimo.
Zháňaž ľudí, který na koniec se rozhodnu,
že s tebou hovoriť nebudu, ale bo ti
můžeš povedeť, ale nemůžeš to použiť,
takže tam ještě nerátáme vlastně
tých to všetkých ďalších ľudí.
Možná řekni, proč to nemůžeme použít?
Něktorí z nich
mali pocit, že
už se už dají nam nějaký vhlád
do toho, ale neprájí si byť
v tom citovaný.
Prej některých to bylo úplně už
uzavreté a vôbec s nami
ani nechceli hovoriť, ani telefonovat,
ani písat, ani nič.
Prostě už se tomu vôbec nechceli
telefonaty a dohadovaně
se snaží se tých lidí presvečit
a musíš samozřejmě
respektovať, jak to nechcú.

Co se týka nějakých těch záznamov,
které jsme naozaj museli všetky prepisat'
a robili jsme to ručně, protože
jsme nechceli ty náhrávky pustit prostě z ruky,
tak jich bylo
to bylo vyšet 30 hodin
ručných prepisou,
co se rovnalo 900 tisíc znakom.
To je asi 500 normostran.
A možná na závěry
ještě taková otázka,
která mě přijde potom všem nejdůležitější
udělala Česká televize
a dělá Česká televize všechno proto,
aby se nic takového už v budoucnu
nemohlo zapakovat.
To je mě tohle je otázka
na níž zjistíme odpověď
až časem.
Myslím si, že došlo
k nějakému pojmenování
problému, odhalili se
nějaký problematický moment
těch nastavených mechadezmů
ale tak jak je to se vším
tak to není vždycky jenom o tom,
jak mechanizme nastavíme
ale tak je o tom, jak to vnímá celá ta společnost
a pokud bychom tady třeba ten vzorek
te společnosti brali
zaměstnance České televize
tak tam si myslím,
že nelze
očekávat úplně nějakou ráznou
změnu
přístupu, že se na jednou všechno vyřeší
problematických míst
v té České televize
je množná víc
tady se bavíme odvou
případech, kdy na sebe prostě
dvě velice známe osobnosti podali podněty
a tím pádem to nemohlo uniknout
pozenosti veřejnosti, ale ani jako médii

a ani té České televize
ale zároveň o spoustě věcech člověk
třeba neví nebo se to netématizuje
takže za mě
uvidíme co se stane
každopádně ty mechanisme se
učítej posilovat a dá se na tom pracovat
a to je ukloté instituce
vzvládne do budouc
navzíci to za své
Reporteři čteté
jsou u konce nové kauzy
a reportáže uvidíte zase za týden
díky za pozornost, stán na viděnou
Říkaj redaktorky
Deníku En, Dominika Píhová a Karolina Klinková
Vzám obyma děkuju a mníte se hezky
Ahoj
Děkujeme, Filip, ahoj
Děkujeme
Tak dobrou noc
A teď už jsou na řadě zprávy
které by vás dneska neměli minout
Ve teologové pro dnešní večer a noc
videli výstrahu před výskytem silných bouřek
Většina území Čech má
extrémní stupeň nebezpečí
Východní Čechy a morava vysoký
Malé ryzyko nebezpečí je pro jihovýchodní moravu
Může se vyskytnout silný vítr
přívalové deště nebo kroupy
V plzeňském a karlovarském kraji
nelze vyloučit ani tornádo
Vlád schválil novelu zákona o České
televizi a Českém rozlasu
Změna by měla podle vládní koalice
posílit odolnost obou médií
vůči případným politickým tlakům
opozice na opak vyní vládu ze snahy obje
médiá o vládnout
Vyšší ochranu vody a vodních zdrojů
má skrze konkrétní formulaci
v ústavě zajistit návrh ústavního zákona
který schválila vláda

na Twitteru o tom informoval
ministr životního prostředí Petr Hladík
i členských států Evropské unie
se schodli na 11. sankčním balíčku
proti Rusku. Jeho cílem je zamezit
obcházení opatření, které unie
už dřív na Rusko uvalila
v souvislosti s jeho agresivním
u krajině.

A vláda souhlasila s pokračováním
procesu ratifikace úmluvy o prevenci
a potírání násilí vůči
že nám a domácí o násilí
známe jako istambulská úmluva
dokument posílá k rozhodnutí sněmovně.

A na závěr, ještě jízlivá poznámka
dva samozvaní vůdci po kroku
Ilon Musk a Mark Zuckerberg
se přidomluvili na fyzickém soubojí
v octagonu. Dobá, kdy je digitalní
svět znamenal budoucnost, tak opět
definitivně končí v pravěku offline bitkou.
Pak by se oba mohli nechat vystřele do
vesmíru a nebo aspoň do metaverza.
Nasešenou zítra.

Zatáhá zanětky v zákulisí totalitní vlády.
Zakázaný Roman Tungola lene umí
tančit práve v prodehy.
Vydává na kladatelství Burdon
Sponsor po řadu.